

431

OSD 13/16

ORZECZENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH
z dnia 15 września 2016 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izbie Radców Prawnych w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Tomasz Fox
Sędziowie: r. pr. Robert Staszewski (sprawozdawca)
r. pr. Anna Mościńska

Protokolant: r.pr. Katarzyna Cierniewska

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Danieli Sosin

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach: 13.04.2016 r., 09.05.2016 r., 15.06.2016 r., 15.07.2016 r., 02.09.2016 r., sprawy ze skargi na radcę prawnego o popełnienie czynów podlegających odpowiedzialności dyscyplinarnej, obwinionej o to, że:

1. w okresie od dnia 09.05.2011 r. do dnia 02.03.2012 r. dopuściła się nieuzasadnionej zwłoki wynoszącej 9 miesięcy w podejmowaniu jakichkolwiek czynności procesowych w postępowaniu egzekucyjnym, czym naraziła swojego klienta na brak możliwości zaspokojenia się w stosunku do dłużnika oraz poniesienia dalszych, nieuzasadnionych kosztów postępowania egzekucyjnego,
 2. w okresie od dnia 16.04.2010 r. do dnia 21.03.2012 r. tj. od udzielenia pełnomocnictwa do jego wypowiedzenia, nie przekazywała rzetelnej i pełnej informacji o błędzie jaki został przez nią popełniony przy składaniu pozwu, jak również dotyczącej zawieszenia postępowania egzekucyjnego bez podania przyczyny tej czynności,
- tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (Dz.U. 1982 Nr 19, poz. 145, tj. Dz.U. 2010 Nr 10, poz. 65), w związku z art.1, art. 6, art. 10, art. 27 ust. 2 oraz art. 28 ust 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

ORZEKA

1. Obwinioną r. pr. uznaje za winną popełnienia czynu określonego w pkt 1 za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t.j. Dz.U.2016.233), w zw. z art.1, art. 6 ust 1 oraz art. 28 ust 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wymierza karę nagany.
2. Obwinioną r. pr. uznaje za winną popełnienia czynu określonego w pkt 2 za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t.j. Dz.U.2016.233), w zw. z art.1, art. 6 ust 1 oraz art. 28 ust 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wymierza karę upomnienia.
3. Na podstawie art. 65¹ ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t.j. Dz.U.2016.233), wymierza obwinionej karę łączną nagany.
4. Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U.2016.233.) obciąża radcę prawnego zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 3.000 zł na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych oraz kwotą 1.977,80 zł na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

Robert Staszewski

Tomasz Fox

Anna Mościńska

432

Uzasadnienie

Niniejsza sprawa (ze skargi p. [REDAKTOWANO] na nieetyczne zachowanie radcy prawnego [REDAKTOWANO] po raz trzeci stanęła na wokandzie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANO]

Pierwsze z orzeczeń OSD z dnia 05 marca 2014 r., [REDAKTOWANO] na skutek odwołania pełnomocnika pokrzywdzonego z dnia 14 kwietnia 2014 r., zostało uchylone mocą orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 17 grudnia 2014 r., [REDAKTOWANO]

Kolejnym orzeczeniem OSD z dnia 04 maja 2015 r., sygn. akt OSD 7/15, Sąd uznał radcę prawnego [REDAKTOWANO] za winną (pięciu) z zarzucanych Jej czynów, orzekając jednocześnie w stosunku do obwinionej karę pieniężną 10.000 zł oraz zakaz patronatu na okres 2 lat. Odwołanie od orzeczenia z dnia 04 maja 2015 r. wniósł obrońca obwinionej, efektem czego WSD, orzeczeniem z dnia 01 grudnia 2015 r., wydanym w sprawie [REDAKTOWANO] uchylił zaskarżone orzeczenie w części (w zakresie trzech z pięciu zarzucanych obwinionej czynów) i w tym zakresie umorzył postępowanie oraz uchylił zaskarżone orzeczenie w pozostałym zakresie, przekazując sprawę Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu w do ponownego rozpoznania, pozostawiając jednocześnie rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu [REDAKTOWANO]. Podstawą umorzenia postępowania w zakresie trzech (z pięciu) zarzucanych obwinionej czynów był art. 17 § 1 pkt 6 w zw. z art. 439 pkt 9 kpk, czyny te uległy przedawnieniu. Uchylając zaskarżone orzeczenie, WSD uznał, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w sposób nieuzasadniony odmówił przeprowadzenia (wnioskowanych przez obrońcę obwinionej) dowodu z zeznań świadków, co w konsekwencji skutkowało niewyjaśnieniem całokształtu okoliczności sprawy a tym samym skutkowało uchyceniem orzeczenia OSD. W efekcie orzeczenia WSD, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zobligowany był do ponownego rozpatrzenia sprawy wyłącznie w zakresie dwóch czynów zarzucanych obwinionej, sprowadzających się do dopuszczenia się przez obwinioną nieuzasadnionej zwłoki, wynoszącej 9 miesięcy w podejmowaniu jakichkolwiek czynności procesowych w postępowaniu egzekucyjnym, czym naraziła skarżącego na brak możliwości zaspokojenia się w stosunku do dłużnika oraz poniesienia dalszych nieuzasadnionych kosztów postępowania oraz nieudzielania rzetelnej i pełnej informacji o błędzie jaki został popełniony przez obwinioną przy składaniu pozwu jak również informacji, dot. zawieszenia postępowania egzekucyjnego w okresie w którym była pełnomocnikiem procesowym Skarżącego.

Mając na uwadze powyższe, przedmiotem rozpoznania przed OSD były dwa ww. zarzuty i postępowanie dowodowe prowadzone było w zakresie rozpoznania wyłącznie ww. czynów. Uzupełnienie materiału dowodowego w niniejszej sprawie polegało przede wszystkim na przeprowadzeniu dowodu z zeznań świadków, wnioskowanych przez obrońcę obwinionej na rozprawie w dniu 29 kwietnia 2015 r. (na co wskazał w swoim orzeczeniu Wyższy Sąd Dyscyplinarny). Zeznania świadków w niniejszej sprawie okazały się być kluczowe również z tego powodu, że nie ma sporu i nie budzą wątpliwości zarówno okoliczności nawiązania współpracy pomiędzy stronami, jej przedmiot, przebieg jak również wypowiedzenie pełnomocnictwa i zlecenia przez Skarżącego. Wskazane wyżej okoliczności

udowodnione i udokumentowane zostały obszernym materiałem dowodowym, dołączonym do skargi jak również dokumentami, dołączonymi do pism procesowych Obwinionej.

Ze względu na treść stawianych obwinionej zarzutów jak również w związku z częściowym umorzeniem postępowania przez WSD, zasadnym jest przytoczenie najistotniejszych i bezspornych elementów stanu faktycznego w niniejszej sprawie, co pozwoli również na prawidłowe umiejscowienie w czasie zarzucanych obwinionej czynów.

Skarżącego i [REDAKTOWANE] łączyła umowa z dnia 16 kwietnia 2010 r., wraz z umową Skarżący podpisał pełnomocnictwo procesowe dla Obwinionej. Przedmiotem ww. umowy były działania windykacyjne, podejmowane w imieniu Skarżącego przez Kancelarię w zakresie dochodzenia od dłużników wymagalnych należności Skarżącego. W konkretnej sprawie były to należności wynikające z pięciu sprzedażowych faktur VAT.

Działania windykacyjne w konsekwencji doprowadziły do złożenia w imieniu Skarżącego przeciwko [REDAKTOWANE] pozwu [REDAKTOWANE] w dniu 10 listopada 2010 r. gdzie wartość przedmiotu sporu określono na kwotę 56.973,32 zł. Nakaz zapłaty został wydany w dniu 26 listopada 2010 r. W dniu 11 lutego 2011 r. Obwiniona złożyła wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. W ramach postępowania sądowego (jak również egzekucyjnego) pełnomocnikiem procesowym skarżącego była Obwiniona. Określając pozwanych (wspólników spółki cywilnej), na skutek pomyłki pracowników Kancelarii, błędnie wskazano nazwisko jednego ze współników a okoliczność ta „wyszła na jaw” na etapie postępowania egzekucyjnego. W związku z zaistniałą sytuacją, Obwiniona złożyła do komornika sądowego wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego (pismo z dnia 09 maja 2011 r.) oraz w dniu 23 lutego 2012 r. wniosek o sprostowanie nakazu zapłaty do Sądu, który następnie w dniu 27 lutego 2012 r. został oddalony. W dniu 02 marca 2012 r., Obwiniona złożył do Komornika wniosek o podjęcie zawieszzonego postępowania w zakresie prawidłowo oznaczonego współnika oraz umorzenie postępowania w części, w której dotyczył on błędnie oznaczonego współnika spółki cywilnej. Skarżący wypowiedział udzielone Obwinionej pełnomocnictwo procesowe w dniu 21 marca 2012 r. (data doręczenia wypowiedzenia do Kancelarii). W dniu 12 grudnia 2012 r. Komornik Sądowy wydał postanowienie o umorzeniu postępowania przeciwko prawidłowo oznaczonemu współnikowi (egzekucja bezskuteczna). Pismem z dnia 04 kwietnia 2012 r. pełnomocnik Skarżącego wypowiedział umowę łączącą Skarżącego z Kancelarią.

W ramach przedstawionej wyżej chronologii wydarzeń, dwa zarzuty stawiane Obwinionej obejmują odpowiednio okresy: od dnia 09 maja 2011 (data wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego) do 02 marca 2012 (data wniosku o podjęcie zawieszzonego postępowania egzekucyjnego) podczas których Obwiniona miała dopuścić się nieuzasadnionej zwłoki wynoszącej 9 miesięcy w podejmowaniu jakichkolwiek czynności procesowych w postępowaniu egzekucyjnym, czym naraziła swojego Klienta na brak możliwości zaspokojenia się w stosunku do dłużnika oraz poniesienia dalszych nieuzasadnionych kosztów postępowania egzekucyjnego.

Drugi z zarzutów obejmuje cały okres w którym Obwiniona była pełnomocnikiem procesowym Skarżącego, tj. od dnia 16 kwietnia 2010 r. (udzielenie pełnomocnictwa procesowego) do dnia 21 marca 2012 r. (wypowiedzenie pełnomocnictwa procesowego przez

Skarżącego). W przedmiotowym okresie Obwiniona miała nie przekazywać rzetelnej i pełnej informacji o błędzie jaki został przez nią popełniony przy składaniu pozwu jak również informacji, dotyczącej zawieszenia postępowania egzekucyjnego bez podania przyczyny tej czynności.

Postępowanie dowodowe, prowadzone przez OSD nie wykazało aby w okresie, w którym Skarżący był reprezentowany przez Obwinioną, prowadzona była pomiędzy Stronami jakakolwiek korespondencja (w tym elektroniczna), która mogłaby potwierdzić lub zaprzeczyć stawianym Obwinionej zarzutom. Postępowanie dowodowe ujawniło jedynie „korespondencję techniczną”, kierowaną przez Kancelarię do Skarżącego, związaną z koniecznością uiszczenia opłaty sądowej od pozwu czy przesyłane faktury VAT z tytułu kosztów zastępstwa procesowego. Mając powyższe na uwadze, OSD wydając orzeczenie z dnia 15 września 2016 r., opierał się w zdecydowanej większości na treści zeznań świadków oraz wyjaśnień samej Obwinionej jak również Skarżącego.

Sąd zważył co następuje.

Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, zebrany w sprawie materiał dowodowy był wystarczający aby uznać Obwinioną winną zarzucanych jej czynów przy czym uznał, że działania i zaniechania Obwinionej wyczerpują znamiona art. 1, art. 6 ust. 1 oraz art. 28 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia obu zarzucanych Jej czynów.

Podstawowym elementem, który odnosi się bezpośrednio do działań Obwinionej w ramach postępowania egzekucyjnego i który w zakresie omawianego zarzutu miał wpływ na wymiar kary był fakt, że zawieszenie postępowania egzekucyjnego z dnia 09 maja 2011 r., skutkowało wstrzymaniem działań egzekucyjnych również przeciwko prawidłowo oznaczanemu dłużnikowi, zatem przez okres 9 miesięcy Komornik Sądowy (pomimo, że nie miało to racjonalnego uzasadnienia), na podstawie wniosku Obwinionej, nie prowadził działań egzekucyjnych w stosunku do żadnego z dłużników. Nie przesądzając o ewentualnej skuteczności postępowania egzekucyjnego w stosunku do pierwszego z dłużników należy mieć na uwadze, że wstrzymanie egzekucji przez okres 9 miesięcy mogło mieć wpływ na późniejsze umorzenie postępowania egzekucyjnego, co przyczyniło się do braku zaspokojenia wierzyciela.

Dodatkowo, analizując pierwszy z czynów, nie sposób pominąć fakt, że Obwiniona dowiedziała się o błędzie w treści nakazu zapłaty najpóźniej w dniu w którym skierowała wniosek o zawieszenie postępowania egzekucyjnego, (tj. 09 maja 2011 r.), zatem od tej daty należy przyjąć, że celem zażegnania możliwości wystąpienia negatywnych konsekwencji dla Skarżącego, uzasadnione byłoby wytoczenie ponownego powództwa przeciwko drugiemu współnikowi spółki cywilnej, który został pierwotnie w sposób błędny oznaczony w treści pozwu, szczególnie w sytuacji, że roszczenia ze wszystkich czterech faktury, stanowiących podstawę powództwa, przedawniały się w lutym 2012 r.

Obwiniona przez cały okres postępowania sądowego i egzekucyjnego była pełnomocnikiem procesowym Skarżącego, zatem winna dołożyć należytej staranności aby w sposób najbardziej optymalny dbać o Jego interesy, w tym zasugerować możliwość złożenia

43

pozwu przeciwko drugiemu współnikowi (dłużnikowi). W zakresie omawianego zarzutu, niewytoczenie ponownego, poprawnego powództwa, skutkowało przedawnieniem roszczeń i narazieniem Skarżącego na skutki podniesienia przez dłużnika zarzutu przedawnienia.

Sąd uznał, że opisane wyżej zaniechania Obwinionej, których skutki odnosiły się bezpośrednio do sfery finansowej i w konsekwencji których Skarżący został narazony na brak możliwości zaspokojenia swoich roszczeń, uzasadniają ukaranie Obwinionej karą nagany na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych.

Należy podkreślić, że w omawianym okresie Obwiniona nie podjęła (poza wnioskiem o sprostowanie treści nakazu) żadnych działań prawnych, których efekty mogłyby „naprawić” zaistniałą pomyłkę. Równie negatywnie należy ocenić brak kontaktu Obwinionej ze Skarżącym oraz brak przekazania pełnej i rzetelnej informacji nt. przyczyn i skutków podjętych działań. Z uwagi na fakt, że okoliczności te były przedmiotem oceny OSD w związku z rozpatrywaniem drugiego z zarzutów, szersza analiza tego zagadnienia znajduje się w dalszej części uzasadnienia.

W zakresie drugiego z zarzucanych czynów, OSD uznał Obwinioną za winną zarzucanego jej czynu, wymierzając na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych karę upomnienia, uznając, że Obwiniona dopuściła się zaniechania w postaci nieprzekazania rzetelnej i pełnej informacji o błędzie jaki został przez Nią popełniony przy składaniu pozwu jak również dotyczącego zawieszenia postępowania egzekucyjnego.

Podkreślenia wymaga, że w realiach omawianej sprawy, w których doszło do pomyłki przy składaniu pozwu a w konsekwencji (ze względu na bierność Obwinionej) do przedawnienia roszczeń w stosunku do jednego ze współników spółki cywilnej, etyka zawodowa wymaga aby (szczególnie w takiej sytuacji) Klient otrzymał od swojego pełnomocnika procesowego pełną i rzetelną informację, nt. błędu, przyczyn i konsekwencji podjętych działań i możliwych kierunków procesowych złagodzenia skutków pomyłki. W konkretnym przypadku podjęte przez Obwinioną działania okazały się być niewystarczające i spóźnione.

Jak wykazało postępowanie dowodowe, Skarżący (pomimo wielokrotnych prób kontaktu telefonicznego z Obwinioną) nigdy nie rozmawiał z mec. [REDAKTION] nigdy też nie doszło do spotkania pomiędzy Skarżącym a Obwinioną, którego tematem byłaby zaistniała sytuacja, Skarżący nie otrzymał również w odpowiedniej formie i zakresie relacji z przebiegu postępowania sądowego i egzekucyjnego w niniejszej sprawie. Za wystarczające przekazanie informacji, nt. wszystkich okoliczności sprawy nie można uznać jednej rozmowy telefonicznej pracownikiem administracyjno – biurowym Kancelarii.

Należy mieć na uwadze, że (zgodnie z zeznaniami świadków oraz samej Obwinionej, m.in. k. 354, 385), Kancelaria w której Obwiniona wykonywała obowiązki radcy prawnego zajmowała się m.in. windykacją masową, co oznaczało m.in., że miesięcznie Obwiniona podpisywała ok kilkuset pozwów, zatem nie była w stanie weryfikować poprawności wszystkich podpisanych przez siebie pism procesowych. Co więcej, w Kancelarii (w omawianym okresie) zatrudnionych było ponad 100 osób a struktura Kancelarii zbudowana była z podziałem na pionowy w tym odrębny dla Klientów indywidualnych oraz businessowych (k. 385). Zespoły pracowników miały swoich liderów, którzy w zakresie swoich kompetencji m.in. kontrolowali pracę podległych prawników. Zarysowana wyżej, rozbudowana i

wielopłaszczyznowa struktura Kancelarii jak również ilość prowadzonych spraw, nie dawała Obwinionej możliwości do samodzielnego kontrolowania wszystkich etapów każdego z postępowań w których była pełnomocnikiem procesowym strony i to zdaniem OSD było podstawowym powodem dla którego w niniejszej sprawie doszło do zaniedbania jednego z podstawowych obowiązków radcy prawnego, wyrażającego się w treści art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Wskazywane przez Obwinioną okoliczności w których po raz pierwszy dowiedziała się o nieprawidłowościach w sprawie Skarżącego, tj. dopiero po spotkaniu Skarżącego z pracownikami Kancelarii (k. 387), potwierdzają, że komunikacja wewnątrz Kancelarii nie była prawidłowa i umożliwia „ukrycie” istotnych z procesowego punktu widzenia zdarzeń, których negatywne konsekwencje (jak miało to miejsce w niniejszej sytuacji) ponosić mógł Klient.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do przyjęcia, że Obwiniona w sposób celowy unikała kontaktu ze Skarżącym, co więcej OSD dał wiarę wyjaśnieniom Obwinionej (które korelują z treścią zeznań świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie), że po uzyskaniu wiedzy przez Obwinioną o zaistniałej sytuacji, zarówno kontakty ze Skarżącym (na tym etapie już z reprezentującym Go pełnomocnikiem) jak i inne działania (np. kontakt z ubezpieczycielem, celem wypłaty odszkodowania z OC Obwinionej lub Kancelarii oraz negocjacje z pełnomocnikiem Skarżącego) nabrały tempa. Okoliczność ta bez wątpienia działa na korzyść Obwinionej i Sąd wziął ten fakt pod uwagę wymierzając karę za drugi z zarzucanych Obwinionej czynów.

W realiach niniejszego postępowania okoliczność, że Obwiniona nie otrzymała od pracowników (niezwłocznie) informacji o wykrytym błędzie w treści nakazu zapłaty, (tj. w momencie, w którym Komornik zwrócił uwagę na błąd w treści nakazu zapłaty), zdaniem Sądu, najprawdopodobniej wynikała z chęci ukrycia tego faktu przez pracowników Kancelarii. Nie zwalnia to jednak Obwinionej z odpowiedzialności za zaistniałą sytuację. W przypadku gdy Obwiniona świadomie decydowała się na występowanie w roli pełnomocnika procesowego w kilkuset sprawach a do obsługi administracyjno - biurowej w zakresie przygotowania i weryfikacji pozwów i pism procesowych w sprawie, zatrudnione były osoby trzecie, ustalenie zasad kontroli, nadzoru i weryfikacji ich pracy a przede wszystkim dobór osób o odpowiednich kompetencjach był obowiązkiem Obwinionej, szczególnie w sytuacji gdy jako pełnomocnik Skarżącego, podpisywała wszelkie pisma procesowe a tym samym brała na siebie i ponosiła pełną odpowiedzialność za wszelkie czynności, podjęte w ramach postępowania sądowego i egzekucyjnego i to na Niej spoczywał obowiązek zastosowania się do art. 28 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego czyli informowania Klienta o przebiegu sprawy i jej wyniku.

Analizując niniejszą sprawę OSD uzupełnił materiał dowody o zeznania świadków, pracowników Kancelarii, którzy mogli mieć wiedzę, nt. struktury i procedur obowiązujących w Kancelarii jak również w zakresie komunikacji z Klientem, w tym komunikacji ze Skarżącym (świadkowie: [REDAKTOWANE]) jak również na okoliczność rozmów Obwinionej z pełnomocnikiem Skarżącego w przedmiocie polubownego rozwiązania sporu (świadkowie: [REDAKTOWANE]).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania ww. świadków (z wyjątkiem części zeznań [redacted] w jakiej powołuje się on na zapisy wydruku z programu informatycznego Kancelarii). Były one zbieżne i spójne (z uwzględnieniem rozbieżności wynikających z dość długiego upływu czasu od zdarzeń na okoliczność których byli przesłuchiwani). Potwierdziły one hierarchiczną strukturę administracyjną Kancelarii oraz wyjaśniły procedury w niej obowiązujące (k. 353, 365, 372), które jak wynika z treści zeznań świadków w konkretnym przypadku nie zostały dochowane. Potwierdziły również podział na pionory i poszczególne zadania każdego z zespołów pracowników oraz okoliczności i fakt spotkania Obwinionej z pełnomocnikiem Skarżącego w siedzibie Kancelarii, którego przedmiotem była możliwość polubownego zakończenia sporu.

Sąd uznał, że przedłożony przez obrońcę Obwinionej wydruk z systemu informatycznego Kancelarii (k. 374) i zawarte w nim informacje nie mogą być uznane za wiarygodne i nie mogą stanowić podstawy do jednoznacznego przyjęcia, że zawarte w nim treści odpowiadają rzeczywistemu przebiegowi wydarzeń w tym osób i dat dokonujących poszczególnych czynności. O ile zeznania świadka [redacted] (k. 364) potwierdziły, że przedłożony print screen jest „zrzutem z ekranu” programu informatycznego używanego w Kancelarii do obsługi Klientów to również ten sam świadek zeznał (k. 364, 365, 366), że w związku z przeniesieniem danych z poprzedniego systemu komputerowego, część rubryk wskazuje nieaktualne dane oraz w części nie ma możliwości weryfikacji osób, które wykonały poszczególne czynności, np. wskazania rubryki „Data utworzenia” przy praktycznie wszystkich wydarzeniach wskazuje datę 24 lutego 2013 r., z kolei w rubryce „Utworzony przez” nie jest możliwe odczytanie wszystkich danych osób, które rzekomo miały wykonywać poszczególne czynności z tych powodów Sąd uznał ten dokument za niewiarygodny.

W odniesieniu do niniejszego postępowania należy zaznaczyć, że zeznania świadka [redacted] potwierdzają, że kontaktował się on ze Skarżącym w dniu 15 czerwca 2011 r. jednak nie pamiętał przebiegu tej rozmowy (k. 366). Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia świadka, który pamiętał, że do takiej rozmowy doszło, nie był jednak w stanie odtworzyć jej przebiegu. Dodatkowo świadek zeznał, że po sporządzeniu wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego, przekazał sprawę do działu sądowego i na tym jego rola w sprawie się zakończyła (k.365) a dalszymi osobami, które miały na celu wyjaśnienie pomyłki był dział sądowy. Bezpośrednim przełożonym [redacted] był świadek [redacted] (k. 364), który zeznał, że „sprawę kojarzy tylko z jednej sytuacji”, tj. spotkania w Kancelarii (k. 356) a w zakresie pozostałych okoliczności, nie był w stanie udzielić odpowiedzi ze względu na upływ czasu.

W oparciu o zeznania tego świadka, OSD uznał, że osobą (pracownikiem Kancelarii), która miała kontakt ze Skarżącym był świadek [redacted] jednak nie sposób było ustalić przebiegu przedmiotowej rozmowy. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, w zakresie w jakim potwierdził on okoliczność kontaktu ze Skarżącym, co więcej zeznania te były zbieżne z twierdzeniami samego Skarżącego (k. 52), który potwierdził, że po kilku miesiącach prób nawiązania kontaktu z jego strony, dostał odpowiedź, że dokumenty są w sądzie, również twierdzenia Obwinionej w tym zakresie potwierdzają fakt kontaktu ze Skarżącym (k. 387), jednak w ocenie Sądu fakt rozmowy telefonicznej z osobą, która nie ma fachowej wiedzy z

zakresu procedury sądowej i postępowania egzekucyjnego, w przypadku gdy zagadnienie to w konkretnej sprawie, wymaga pełnego wyjaśnienia i opisu oraz wskazania na konsekwencje pomyłki, nie może być traktowane jako udzielnie pełnej i rzeczowej informacji, nt. przebiegu postępowania i podjętych działań i ocenić je należy jako zdecydowanie niewystarczające. Sąd, pomimo uznania przez Sąd, że pracownik Kancelarii kontaktował się ze Skarżącym w czerwcu 2011 r., okoliczność ta była niewystarczająca aby uniewinnić Obwinioną od zarzucanego jej czynu. W ocenie Sądu, w konkretnym przypadku, zasadnym byłoby udzielnie Skarżącemu pełnej, pisemnej informacji o zaistniałej pomyłce i możliwych kierunkach dalszego działania lub bezpośredni kontakt z Klientem celem osobistego przekazania wszelkich informacji.

Odnosząc się do przebiegu niniejszego postępowania a szczególnie do wniosku dowodowego obrońcy Obwinionej o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka [REDAKTOWANE] Sąd w pierwszej kolejności dopuścił dowód z zeznań tego świadka jednak w związku z nieodebraniem przez niego awizowanej dwukrotnie przesyłki na podstawie art. 170 § 1 pkt 5, oddalił ten wniosek dowodowy uznając, że przedmiotowy wniosek dowodowy zmierza do przedłużenia postępowania. Tytułem uzasadnienia przedmiotowej decyzji należy wskazać, że dopuszczając dowód z zeznań świadka, Sąd miał na uwadze fakt, że imię i nazwisko tej osoby jest wskazane jako dane pracownika, który wg. „zrzutu ekranu” z programu informatycznego, miał również kontaktować się ze Skarżącym w dniu 28 czerwca 2011 r. oraz mógł być autorem wpisu w systemie: „klient poinformowany”. Mając na uwadze art. 7 kpk, Sąd dopuścił przedmiotowy dowód, jednak w sytuacji gdy świadek nie odebrał wezwania, uznał, że ponowne odroczenie postępowania w sytuacji gdy dodatkowo (w ocenie Sądu) zgromadzony materiał dowody był wystarczający do podjęcia rozstrzygnięcia, nie znajduje uzasadnienia i stanowi działanie, zmierzające do przedłużenia postępowania, szczególnie w sytuacji gdy Obwiniona jest radcą prawnym, którego obrońcą był adwokata a Skarżący na każdej z rozpraw reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika – radcę prawnego, zatem zgłoszenie przedmiotowego wniosku dowodowego na obecnym etapie postępowania ocenione zostało przez OSD jako działanie, które co prawda, znajdujące umocowanie w obowiązujących przepisach, nie mniej jednak, należy je ocenić jako zmierzające do przedłużenia postępowania.

W ocenie Sądu, również wniosek obrońcy Obwinionej o przeprowadzenie konfrontacji świadka [REDAKTOWANE] żącego, zmierzał do przedłużenia postępowania, poza tym – na co zwrócił uwagę pełnomocnik Skarżącego – nie zostały wskazane „istotne rozbieżności” o których sygnalizował obrońca Obwinionej a w wyjaśnieniu których mogłaby pomóc konfrontacja.

Aktywność procesowa (w zakresie składania nowych wniosków dowodowych), zarówno obrońcy Obwinionej jaki i pełnomocnika Skarżącego miała swoją kulminację na rozprawie w dniu 15 lipca 2016 r. (k. 389), jednak Sąd nie podzielił zasadności i celowości przeprowadzenia wnioskowanych dowód, których przeprowadzenie nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszego postępowania. [REDAKTOWANE] nie był radcą prawnym, nie był nigdy pełnomocnikiem Skarżącego a okoliczności i warunki spotkania podczas którego rozważano możliwość polubownego rozwiązania sporu nie miały znaczenia dla określenia odpowiedzialności Obwinionej za naruszenie zasad etyki Radcy Prawnego.

Określając wymiar kary, Sąd wziął pod uwagę fakt, że niniejsze postępowanie jest pierwszym postępowaniem dyscyplinarnym prowadzonym przeciwko mec. [REDAKCYJA] jak również, że Obwiniona po uzyskaniu wiedzy o pomyłce w treści nakazu zapłaty, podjęła próbę ugodowego zakończenia zaistniałego sporu, niestety działania te okazały się niewystarczające i zdecydowanie spóźnione.

Mając na uwadze ww. okoliczności, oraz fakt ukarania obwinionej karą nagany za pierwszy z czynów oraz karą upomnienia za drugi czyn na podstawie art. 65(1) ust. 1 i 2 pkt 1 ustaw o radcach prawnych, wymierzył Obwinionej karę łączną nagany. Wymierzając karę, Sąd wziął pod uwagę przedstawione powyżej okoliczności a orzeczona kara jest w ocenie Sądu współmierna do stopnia zawinienia mec. [REDAKCYJA]

O kosztach postępowania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny rozstrzygnął w oparciu o przepisy art. 70(6) ustawy o radach prawnych, mając na uwadze treść uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych nr 86/IX/2015 z dnia 20 marca 2015 r., przyjmując zryczałtowaną kwotę kosztów postępowania dyscyplinarnego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKCYJA] w wysokości 3.000 zł oraz na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w wysokości 1977,80 zł. Pomimo, że faktycznie poniesione przez OIRP koszty postępowania przewyższały kwotę zryczałtowaną, Sąd ten obciążył obwinioną kwotą 3.000 zł. W zakresie kosztów postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym, należy wskazać, że orzeczenie WSD z dnia 17 grudnia 2014 r., ustaliło wysokość kosztów na poziomie 925,00 zł, natomiast orzeczenie WSD z dnia 01 grudnia 2015 r., określiło wysokość kosztów postępowania na poziomie 1.052,80 zł, zatem łączna kwota kosztów postępowania odwoławczego w niniejszej sprawie wyniosła 1.977,80 zł i w takiej wysokości OSD obciążył obwinioną kosztami na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

Odnosnie wniosku pełnomocnika pokrzywdzonego o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego jak również wniosku obrońcy obwinionej o zwrot kosztów obrony jak również kosztów dojazdu obwinionej i jej obrońcy do siedziby OSD [REDAKCYJA] sąd zwraca uwagę, że w ramach postępowania dyscyplinarnego regulacje, dot. kosztów postępowania, zawarte są w art. 70(6) ustawy o radcach prawnych, który daje podstawę Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu do orzekania wyłącznie w zakresie kosztów postępowania dyscyplinarnego w oparciu o ten przepis, zatem w omawianym zakresie nie będą miały zastosowania przepisy działu XV kodeksu postępowania karnego, w związku z czym, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie orzeka w zakresie rozliczenia kosztów wnioskowanych zarówno przez pełnomocnika pokrzywdzonego jak i obrońcy obwinionej, zgłoszonych na rozprawie w dniu 02 września 2016 r. a każda Strona ponosi przedmiotowe koszty we własnym zakresie.

Pouczenie:

Niniejsze orzeczenie nie jest prawomocne, Stronom przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych za pośrednictwem tutejszego Sądu w terminie 14 dni od doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Anna Marciniak

[Signature]

[Signature]